

var et meget overilet Skridt, ja, i den Grad overilet, at hele Sagen var lige ved at strande derpaa, for selvfølgelig kunde Sagførerene ikke ved at vedtage en saadan Resolution opnaa noget som helst. Jeg for mit Vedkommende kunde end ikke indse de Vanskeligheder, de udsatte Administrationen for, Administrationens Stilling vil jo ved en saadan Strejke være tydelig og klar, nemlig den: paa enhver mulig Maade at ophæve Sagførernes Eneret. Det var, som sagt, et overilet Skridt, det blev vedtaget temmelig hurtigt, og jeg tror, Sagførerene har fortrudt det; jeg synes derfor, vi skal lade det ganske ude af Betragtning, lade, som om det slet ikke var sket, og forhandle om Spørgsmaalet rent sagligt. Jeg tror, at naar blot alle Partier ikke vil nøjes med at udtrykke deres Glæde i Princippet, men virkelig vil gaa med til Lovforslaget, saa opnaar vi et godt Resultat. Men det vil jeg ogsaa raade dem, som interesserer sig herfor, til at gøre. Det er rigtigt, hvad det ærede 8de Medlem for 6te Kreds (Hans Nielsen) sagde, at Meningen med de 10 Aar er at forberede Reformen; saa at den ikke kommer pludselig, naar de 10 Aar er gaaet. Det kan ogsaa let ske, for det første derved, at vi formindsker Arbejdet paa Dommerkontorerne med Hensyn til Udpantningsforretninger og Eksekutionsforretninger og saaledes gør mindre Mandskab nødvendigt, for det andet derved, at de Fuldmægtige, som nu ansættes, jo vil vide Besked med deres Stilling og derfor paa Forhaand vil indrette sig derefter, saa at Overgangen bliver noget lempeligere, end hvis vi nu pludselig indførte den nye Ordning uden en Overgangstid paa 10 Aar. Jeg er imidlertid klar over, at Lovforslaget har sine Vanskeligheder, og at det vil blive dyrt at gennemføre. Men naar nu blot alle Partier vil gaa til Arbejdet i Udvalget med Villie til virkelig at bringe noget godt ud af Lovforslaget, haaber jeg, at vi i Udvalget paa en eller anden Maade skal kunne tale os til Rette om Sagen. Med disse Ord vil jeg bede det høje Ting om at modtage Lovforslaget med Velvillie.

Steincke: I de Bemærkninger, den højtærede Justitsminister henvendte til mig, bebrejdede han mig bl. a., at jeg ved at stille de omtalte Krav til Dommerfuldmægtigene med Hensyn til Tjenestemandslønningslovens § 44 vilde være strengere overfor Dommerfuldmægtigene end overfor Dommerne selv. Ja, men det kommer selvfølgelig af, at Dommerne selv ikke falder paa at drive

og hidtil ikke har drevet egentlig Sagførervirksomhed; det har derimod Dommerfuldmægtigene gjort, og det er netop Lovforslagets hele Formaal at undgaa, at de fremtidig gør det. Som Følge deraf vil jeg sikre mig, at man ikke ad Omveje, gennem en endnu elskværdigere Justitsminister end den nuværende, skal naa til, at Dommerfuldmægtigene alligevel driver Sagførervirksomhed, ogsaa naar de 10 Aar er gaaet. Det er kun af den Grund, at jeg i Sagens Interesse maatte være streng mod Dommerfuldmægtigene; men jeg har intet som helst imod; at man i Loven nævner, at hverken Dommere eller Dommerfuldmægtige maa drive Sagførervirksomhed.

Dernæst sagde den højtærede Justitsminister, at man burde ikke anvende de Beløb, man eventuelt fik ind ved at nedlægge nogle Dommerembeder, til at lønne Dommerfuldmægtigene bedre; de Beløb, man sparede — lad os nu se, hvor meget det bliver — burde anvendes til at gøre selve Dommerembederne bedre. Det har jeg ikke noget som helst imod at være med til, naar den højtærede Justitsminister kan faa sit Parti og andre til paa Forhaand at lønne Dommerfuldmægtigene anstændigt; saa opnaar vi begge de Ting; jeg i og for sig kunde ønske.

Med Hensyn til det tredje Spørgsmaal, Ekstrabetalingen; beklager jeg, hvis jeg har udtalt mig saaledes, at man maatte faa det Indtryk, at det var Embedsmændene paa Kontorerne qua Embedsmænd i Forhold til det underordnede Personale, der tilegnede sig Drikkepengene. Det er slet ikke den Side af Sagen; hvem der har faaet disse Gebyrer for hurtigere Ekspedition udbetalt, der interesserer mig, men det er den Side, som den højtærede Minister selv var inde paa, nemlig det urimelige og urigtige i, at en offentlig Myndighed tager Ekstrabetaling for en hurtigere Ekspedition af visse Sager end af andre Sager, og det er urimeligt, selv om det udføres ved Lampens Skin. Naar Folk er ansat paa et offentligt Kontor, har de at passe Arbejdet, og man plejer efter god Skik ikke at lønne ekstra selve Kontorpersonalet, fordi det ikke kan naa at udføre Arbejdet i Kontortiden. Hvis man gjorde det, vilde de vedkommende i det lange Løb ikke kunne naa saa meget i Kontortiden, som de ud fra det modsatte Princip vil kunne naa.

Jeg kan godt indrømme den højtærede Minister, at det er farligt at være enig i Princippet; det viser bl. a. Forhandlingerne om Børneloven, hvor alle de Tilbageskridt, den højtærede Minister har foretaget i Udvalgets Forslag, netop skyldes Enighed i Princippet.